Empordà
9/05/2017

35 ANYS DE CAMPAMENTS

En Pau del Club Súper 3, a la festa d'aniversari dels Aiguamolls

➤ El Cortalet es va omplir, diumenge passat, per celebrar els 35 anys de campaments del grup d'esplais de la IAEDEN

CASTELLÓ D'EMPÚRIES | REDACCIÓ

■ El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà va vestir-se de gala, diumenge passat, per celebrar els 35 anys de campaments de natura de la IAEDEN, amb una trobada de participants i monitors que hi han anat passant al llarg de tot aquest temps. La festa es va fer al Cortalet, el centre d'informació del parc, a Castelló d'Empúries, amb la participació estel·lar d'en Pau del Club Súper 3, que va fer una intervenció al costat de l'alcalde castelloní, Salvi Güell.

El Cortalet va acollir, diumenge, centenars de persones per a la celebració dels 35 anys

Durant la jornada, es van organitzar tallers de natura i observació d'ocells i, a més, van fer l'alliberament de fauna salvatge. A l'hora de dinar, hi va haver una arrossada popular i, a la tarda, jocs de cucanya. Els actes de diumenge s'emmarcaven dins de la campanya *Som Empordà*, que vol commemorar els quinze anys de la plataforma ecologista Salvem l'Empordà. El dia 28 de maig, se celebrarà la Marxa Som Empordà a serra Verdera.

El Cortalet dels Aiguamolls va acollir, diumenge, la festa dels campaments. GERARD BLANCHÉ

Una llarga història

El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà ha estat, durant molts anys, el paisatge d'aventures dels campaments d'estiu de la IAEDEN-Salvem l'Empordà. Des del 1982, diferents generacions d'altempordanesos han tingut l'oportunitat de participar en esplais de natura o en camps de treball al parc natural, i tots ells guarden en el record les experiències viscudes.

De fet, les inscripcions per als casals i campaments d'aquest estiu als Aiguamolls que promou la IAEDEN-Salvem l'Empordà ja estan obertes.

HISTÒRIA DELS CAMPAMENTS DE NATURA

TRIBUNA

JORDI PUJADAS RIBALTA

Membre fundador del grup d'esplai de la IAEDEN

Jordi Pujadas reflexiona sobre els orígens dels campaments que es fan al Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà

Vull manifestar, d'entrada, que la inevitable nostàlgia que provoca el record no és l'objectiu d'aquest article. La finalitat d'aquestes ratlles, sí, en canvi, és compartir la memòria d'unes vivències passades, però, per sobre de tot, reconèixer la tasca dels diferents grups organitzadors que, superant dificultats, han donat continuïtat als campaments. També vull encoratjar els necessaris relleus per seguir oferint aquest servei als nostres infants i joves. Servei que alhora és acció de lluita permanent en defensa del medi i del país.

L'any anterior, ja va haver-hi un primer intent de muntar un campament de natura, però, després d'iniciar-ne la preparació, la situació legal encara no feu possible situar-lo als Aiguamolls i el vam organitzar al curs alt de la Muga, a Albanyà (vegeu *Butlletí* 106, estiu 2001, pàg. 23 a 26). La iniciativa donà fruits i creà unes sinergies que agrupà els esforços de la IAEDEN, amb l'Associació de Naturalistes de Girona, l'ADAC (Associació d'antics Alumnes de Català, després Associació d'Acció Cultural gironina), i l'Ajuntament de Girona. Totes les entitats coincidíem en el fet que eren necessàries accions educatives que complementessin la lluita per a la salvaguarda de la natura i la defensa del país. Així que l'hivern i la primavera del 1983 foren temps de preparatius i reunions a Figueres i a Girona. Trobades dels impulsors per preveure la logística, dels monitors per definir les activitats, per fer la difusió, per organitzar la intendència, etc., i, un cop fetes les inscripcions, fer reunions amb pares, mares, nois i noies per posar en comú el projecte. Tot ho vam tenir a punt per començar l'aventura un 11 de juliol i no parar fins al 23 del mateix mes.

La proposta en aquells anys era molt singular i goso qualificar-la d'avançada. Impulsava la cooperació, la participació assembleària en la gestió del dia a dia dels nois i noies, la presa de decisions en poder triar entre una diversa oferta de tallers, el compromís amb els objectius comuns compartits, afavoria l'autonomia, la reflexió i la descoberta, els bons hàbits, l'emoció i la pertinença al col·lectiu. I, finalment, posava en pràctica accions a favor del medi i del país, amb projecció i difusió.

En definitiva, un plantejament molt més madurat respecte a l'experiència de l'any anterior. Les tendes estaven situades en terrenys de l'Armentera, vora el riu Fluvià perquè encara la situació legal seguia sense estar prou clara, però no va impedir poder desplaçar els nois i les noies a diferents indrets dels aiguamolls, a peu o en bicicleta. Com que hi havia una setantena de nois i noies, era necessari treballar en grups, i, en molts casos, de manera diversificada i rotatòria. A més, havíem de ser coherents i evitar la pressió humana en certs indrets. No podíem trencar la calma i era necessari integrar-nos nosaltres al medi i marxar sense deixar rastre. Tot això fou possible gràcies a un equip estable d'onze persones i a l'ajut de col·laboradors ocasionals. En venen les imatges del treball de camp amb els grups de grans, desplaçant-nos amb bicicleta ara als arrossars, després a la platja o a la Massona, i recordo molt vivament l'excursió a Vilaüt, fent un bivac al voltant de les magnífiques alzines que creixen entorn de formacions granítiques amb la serra de Verdera com a teló de fons.

Les tardes, sota l'ombra dels pollancres, després de l'endreça i el repòs, arribava el moment de treball de laboratori, de tallers i racons (confecció d'aquascopis i aspiradors per capturar invertebrats, herbari, construcció d'un aquari, biblioteca, poesia, confecció de murals, tapís). Un dia, una colla ens van sorprendre amb un projecte espontani d'una maqueta sobre el terreny aprofitant l'aigua sobrera de la cuina. D'un dels tallers en va sortir el símbol del campament: una senyera amb una cigonya volant amb les ales ben obertes que recollia els objectius de natura i país esmentats abans, i l'anhel que es va respirar a tota hora: "... i que tornin les cigonyes blanques". Unes accions molt recordades són l'alliberament d'unes tortugues en una bassa propera i la participació en l'anellament d'ocells a l'illa Caramany que comportava una breu, però emocionant, estona de desplaçament amb una petita barca.

Els vespres de vetllada eren molt esperats sigui amb actes preparats per alguns tallers, sigui amb oferiments d'animació. Se'm barregen els records, però allà hi eren presents en forma de contes, cançons o representacions: la versió de la llegenda d'*El Bruel de Castellví* de M. Àngels Anglada, històries d'estels (amb algun intent d'observació), el discurs de l'indi Seattle, les melodies de l'Àngel Daban o el grup Tripijoc. I cada matí ens despertaven suaument els cants aflautats dels abellerols que niaven a les ribes del Fluvià per iniciar les activitats quotidianes que m'estalviaré d'explicar. I arribat el darrer dia, el més important no era que els pares venien a recollir els fills, sinó que finalment hi havia públic per mostrar l'exposició preparada amb gran interès o la reproducció dels Aiguamolls. Les vivències ja les podien anar explicant durant el camí de tornada. L'experiència, amb el marc teòric que la fonamentava, va ser recollida per Josquim Franch en el llibre *El lleure com a projecte*, que va guanyar el premi Artur Martorell l'any 1985 i editat per l'aleshores acabada de recuperar Generalitat de Catalunya.

Animo i recomano consultar-lo a tothom que es dediqui a l'educació, especialment en el lleure. En faig meves les paraules publicades a *Educació social. Revista d'intervenció socioeducativa* (2012), núm. 50 pàg. 67-68, on fa memòria del 25è aniversari de la mort d'en Quim i diuen: "Tot i el temps transcorregut, els elements estructuradors del llibre continuen tenint validesa per a tots aquells que vulguin aprofundir en l'anàlisi de la pràctica educativa en contextos de lleure educatiu".

«Vull encoratjar els necessaris relleus per continuar oferint aquest servei als nostres infants i joves. És acció de lluita permanent en defensa del medi i del país»

«La proposta, aquells anys, era molt singular i goso qualificar-la d'avançada. Impulsava la cooperació, la participació assembleària en la gestió del dia a dia dels nois i noies»